

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยมีความสำคัญในฐานะที่เป็นภาษาประจำชาติและชนชาวไทยทุกคนได้ใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ในกิจการงาน ในการแสวงหาและการรวบรวมความรู้ต่าง ๆ นอกจากนี้ภาษาไทยยังเป็นเครื่องมือแสดงเอกลักษณ์ของชาติ ดังที่ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2520 : 2) กล่าวไว้ว่า "ชาติต้องมีภาษาของตนเอง... การขาดภาษาเป็นการขาดเอกลักษณ์ที่สำคัญอย่างยิ่ง การมีภาษาของตนเองใช้ในกิจการของตน ทำให้คนในชาติสำนึกว่าแต่ละคนเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของชาติของตน" และ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2520 : 2) กล่าวไว้ว่า "...ความสำคัญของภาษาไทยนั้น เป็น เครื่องมือแสดงความเป็น เอกลักษณ์ของ ชาติ เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมไทยที่จะต้องศึกษาและ เชิดชูให้เข้าใจคุณค่าของศิลปะในการใช้ภาษาไทย..." เพื่อเป็นการแสดงเอกลักษณ์และวัฒนธรรมอันดีของชาติ คนไทยทุกคนจึงควรศึกษาภาษาไทยให้ลึกซึ้ง และให้สามารถใช้ได้อย่างถูกต้อง ดังพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช (2512 : 2) ความว่า

ภาษานั้นเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งของชาติ และประเทศไทยนี้มีภาษาของเราเองซึ่งต้องทวงแทน ประเทศใกล้เคียงเราหลายประเทศมีภาษาของตนเองใช้ แต่ไม่ค่อยแข็งแรง เราจะต้องหาทางพยายามที่จะสร้างภาษาของคนให้มั่นคง เราโชคดีที่เรามีภาษาของเราเองแต่โบราณกาล จึงสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องรักษาไว้

การที่คนไทยจะช่วยกันดำรงรักษาภาษาไทยให้มั่นคง ทำได้หลายวิธี วิธีการหนึ่งก็คือทุกคนช่วยกันใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องเหมาะสม ซึ่งการจะทำให้ได้เช่นที่กล่าวมานี้ ครูผู้สอนภาษาไทยมีบทบาทสำคัญยิ่ง ดังที่ เกษม ศิริสัมพันธ์ (2525 : 3) กล่าวว่า "คุณภาพของการศึกษาขึ้นอยู่กับคุณภาพของครู" กล่าวคือ ถ้าครูภาษาไทยสามารถใช้วิธีสอนที่ดีและเหมาะสมกับนักเรียนก็จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาไทยมีประสิทธิภาพขึ้น ขณะเดียวกันนักเรียนก็ไม่รู้สึกเบื่อหน่ายในการเรียนด้วย จากรายงานการวิจัยเกี่ยวกับทัศนคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาไทย

ของ รัชฎาพรหม เศรษฐวัฒน์ (2506 : 33-35) และคำรัง กล่าวพร (2507 : 34-36) พบว่านักเรียนไม่สนใจเรียนวิชาภาษาไทย เนื่องจากวิธีการสอนของครูไม่ดี การอธิบายของครูบางคนเข้าใจยาก นำเบื่อ บรรยากาศเคร่งเครียดไป และการขาดอุปกรณ์การสอน ส่วนงานวิจัยของประสงค์ ราชณสุข (2506 : 41-43) ในเรื่องเดียวกันนี้พบว่าครูที่สอนภาษาไทยด้วยเหตุผลใดก็ตามหากสมัครสอนโดยไม่มีใจรักและมีทัศนคติไม่ดีจะสอนไปวันหนึ่ง ๆ โดยไม่มีการปรับปรุงตนเองและวิธีสอนของคนให้มีประสิทธิภาพขึ้น และจากรายงานการวิจัยของ อมร จิตตะมัย (2514 : 30-35) เรื่องวิธีสอนภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่านักเรียนไม่ชอบเรียนภาษาไทยเพราะครูขาดสิ่งจูงใจในการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนไม่น่าสนใจ ซึ่งงานวิจัยทั้ง 4 ชิ้นนี้ให้ผลตรงกับคำกล่าวของ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2520 : 4) ที่เคยกล่าวไว้ ในหนังสือภาษาไทยวิชาที่ถูกลืมว่า "การขาดความเอาใจใส่และความพยายามในอันที่จะค้นพบวิธีสอนที่ได้ผล และการผลิตวัสดุอุปกรณ์ไม่ก้าวหน้า ทำให้เกิดความบกพร่องในการสอนภาษาไทย" ส่วน สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทรมพรรย (2522 : 8) กล่าวถึงปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยไว้ว่า

นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาไทย ไม่สนใจเรียนหันไปสนใจเรียนวิชาอื่น โดยคิดว่าภาษาไทยไม่สำคัญ ไม่ต้องเรียนก็พูดได้อยู่แล้ว อีกทั้งยังรู้สึกภาษาไทยเป็นวิชาที่ยากต้องท่องจำมาก ค่ะแน่นอน ขาดกำลังใจในการแก้ไขข้อบกพร่อง เพราะเมื่อมีข้อบกพร่องครูมักจะตำหนิมากกว่าให้กำลังใจ ทำให้ไม่อยากเรียนเกิดความท้อแท้หมดกำลังใจ

ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยส่วนใหญ่ นั้น ครูผู้สอนยังคงใช้ตนเองเป็นศูนย์กลางในการแสวงหาวิธีสอน และวิธีที่สะดวกที่สุดที่ครูนิยมใช้กันมาก คือ การสอนโดยวิธีการบรรยายและท่องจำ ดังที่ พรสวรรค์ วงศ์วิไลทอง (2515 : 2) มงคลวรรณ ทองสุโขทัย (2517 : 1) และ เครือวัลย์ ชัชกุล และคณะ (2517 : 46) ได้กล่าวถึงจุดอ่อนของการเรียนการสอนภาษาไทยว่า "ครูภาษาไทยส่วนใหญ่ใช้วิธีการสอนโดยการบรรยาย อธิบาย ชักถาม แล้วให้เด็กจดตามคำบอก การสอนเช่นนี้ให้คุณค่าน้อย เมื่อเทียบกับความสำคัญของวิชาภาษาไทยซึ่งเป็นวิชาทักษะ จึงทำให้ไม่บรรลุวัตถุประสงค์ได้"

ฉะนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้นักเรียนมีความรู้และสามารถใช้ภาษาไทยเป็นอย่างดี ครูผู้สอนจึงควรจะได้นำเอาเทคโนโลยีและวิธีการสอนแบบใหม่ ๆ มาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพดังที่ สมพงษ์ ศิริเจริญ (2517 : 7) กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ว่า "จำเป็นจะต้องนำเอาเทคโนโลยีหรือแนวคิดใหม่ ๆ เข้ามาใช้ในการศึกษา เพื่อนำมาแก้ปัญหาที่ว่า ทำอย่างไรจึงจะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพสูงขึ้น ทำอย่างไรจึงจะแก้ไขปัญหานั้นที่ประสบอยู่ขณะนี้"

วิธีการจัดการเรียนการสอน โดยการนำเทคโนโลยีหรือแนวคิดใหม่ ๆ เข้ามาใช้ในการศึกษา มีหลายวิธีบางวิธีอาจจะเป็นการประยุกต์มาใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ทางการเรียนการสอน ดังที่ วิจิตร ศรีสะอ้าน (2517 : 5) ได้ให้ความหมายของเทคโนโลยีทางการศึกษาไว้ว่า "หมายถึงการประยุกต์เอาเทคนิควิธีการ แนวความคิด อุปกรณ์และเครื่องมือใหม่ ๆ มาใช้เพื่อแก้ปัญหาทางการศึกษา ทั้งในด้านการขยายงานและการปรับปรุงคุณภาพของการเรียนการสอน"

เทคโนโลยีหรือแนวคิดใหม่ที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษานั้นมีมากมายหลายวิธีการ วิธีการที่ให้ผลดีในการเรียนการสอน มักจะเป็นวิธีการที่ให้นักเรียนได้มีโอกาสเรียนรู้จากประสบการณ์ตรงตามหลักการเรียนรู้ซึ่ง เอดการ์ เดล (Edgar Dale : 1954 : 23) กล่าวไว้ว่า "ประสบการณ์ทางตรงเป็นสิ่งที่เด็กจะเรียนและรับรู้ได้มากที่สุด" ทศนะของเอดการ์ เดล นี้ สอดคล้องกับทศนะทางการสอนของ จอห์น ดิวอี้ ที่เคยกล่าวไว้ว่า บุคคลจะเจริญงอกงามทุกด้าน ต้องสอนให้เรียนด้วยการกระทำ (Learning by Doing) ด้วยกิจกรรมและด้วยประสบการณ์ แทนที่จะใช้หนังสือหรือพูดให้ฟังอย่างเดียว

ปัจจุบันกิจกรรมที่จัดขึ้นในห้องเรียนเพื่อการเรียนภาษานั้นมีหลายประเภท ดังที่ สุจริต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรชัย (2523 : 221) ได้แยกประเภทไว้ดังนี้

1. การเล่นเกม
2. การสาธิต
3. การทดลอง
4. การจัดนิทรรศการ

5. การจัดกระดานนิเทศ
6. การจัดกระเบาะทราย
7. การศึกษานอกสถานที่

ในบรรดากิจกรรมที่กล่าวมาข้างต้นนี้ กิจกรรมการเล่นละครและการอภิปรายจัดว่าเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจอันหนึ่งที่จะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาไทยมีประสิทธิภาพขึ้น ทั้งนี้เพราะการสอนโดยใช้การแสดงละครเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้บุคลิกภาพของตนเองในการเรียนภาษาในชั้นเรียนด้วย การเลียนแบบ (Imitate) การแสดงท่าทาง การจินตนาการ และความจำ นอกจากนี้ผู้เรียนยังจะได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนอีกด้วย ดังที่ เอิล ดับเบิลยู สเตอวิก (Earl W. Stevick 1979 : 201) ได้ชี้ให้เห็นประโยชน์ที่จะนำการละครมาใช้ในการศึกษาว่า

กิจกรรมการละคร ทำให้นักเรียนสามารถแสดงและเกิดการเรียนรู้จากประสบการณ์ในการจัดกิจกรรม การที่นักเรียนสามารถแสดงบทบาทเมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่แตกต่างกันได้นั้น เนื่องจากนักเรียนคิดวาดภาพหรือจินตนาการและคิดสร้างลักษณะตัวแสดงไปตามสถานการณ์จำลอง และบทบาทสมมติที่จัดขึ้นซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาความคิดและความเข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง

ในหนังสือการละครสำหรับครูประถมของ ฉวีวรรณ กินาวงศ์ (2521 : 35) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการละครในการศึกษาว่า

การละครในการศึกษาให้ประโยชน์ที่มีคุณค่ามากมาย การแสดงละครได้มีส่วนช่วยให้มีประสบการณ์ด้านการแสดง การใช้สติปัญญาพัฒนาจิตใจ และมีส่วนช่วยเหลือในการพัฒนาตนเอง ตลอดจนพัฒนาการเข้าถึงคมของมนุษย์อีกด้วย ทั้งยังเป็นเครื่องมือช่วยให้เด็ก ๆ ได้ใช้ความคิดความสามารถในการสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงาม เป็นการเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการเล่าเรียนวิชาอื่น ๆ ด้วย

สนม ครูท เมือง (2523 : 5) ได้กล่าวถึงความสำคัญของวิธีการสอนโดยการละครว่า มีประโยชน์ต่อการเรียนรู้ ดังนี้

ประโยชน์ที่ได้รับจากการสอนโดยวิธีการละครนั้นมีมากมาย เช่น ได้รับประสบการณ์ตรง เป็นการฝึกทักษะการพูด ฟัง อ่านและเขียน ฝึกการทำงานร่วมกัน ทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง มีการพัฒนาบุคลิกลักษณะ ตลอดจนทางด้านจิตใจ ให้เกิดความชื่นชอบในการเรียนภาษาไทยและรักวัฒนธรรมไทยเป็นอย่างดี

ฉวีวรรณ กินาวงศ์ (2521 : 65) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการนำละครมาเพื่อใช้ในการเรียนการสอนดังนี้

1. ทำให้บทเรียนน่าสนใจและประทับใจมาก
2. ช่วยให้เรื่องที่เรียน เป็นจริง เป็นจังขึ้น
3. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้รู้จักใช้ภาษาให้เป็นประโยชน์และ เป็นการปรับปรุงทักษะทางภาษาด้วย
4. เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกตามบุคลิกภาพของตัวเองอย่างที่ไม่อาจทำได้ด้วยวิธีอื่น
5. ช่วยส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของผู้เรียน
6. เป็นการส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียน ทำให้สนใจเรียนมากขึ้น
7. ช่วย เปลี่ยนเจตคติของผู้เรียนให้เป็นไปตามที่พึงปรารถนา
8. ช่วยผ่อนคลายความเครียดทางอารมณ์ของเด็กผู้เรียน
9. ช่วยสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนช่วยกันคิดแก้ปัญหา
10. ส่งเสริมทักษะทั้ง 4 คือ ทักษะในการฟัง ทักษะในการพูด ทักษะในการอ่าน ทักษะในการเขียน และทักษะในการแสดง

จากที่กล่าวมาทั้งหมดนี้จะ เห็นได้ว่า การสอนโดยใช้การแสดงละคร เป็นการสอนที่ เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกทักษะทั้ง 4 ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ตลอดจนช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาบุคลิกภาพของตนเอง ทำให้เกิดความมั่นใจ กล้าแสดง

ออกในสิ่งที่สร้างสรรค์ ทั้งยัง เป็นการสอนที่ทำให้บทเรียนมีชีวิตชีวาน่าสนใจ อันจะทำให้ผู้เรียน
เกิดความชื่นชอบ และมีทัศนคติที่ดีในการเรียนภาษาไทยต่อไป

การสอนโดยการอภิปรายนั้น นับว่าเป็นกิจกรรมที่สำคัญอย่างหนึ่งของการเรียนการสอน
ภาษาไทย เพราะโดยทั่วไปการอภิปรายไม่ได้กำหนดให้ครู เป็นฝ่ายตั้งคำถามนักเรียนแต่เพียงฝ่าย
เดียว แต่ครูและนักเรียนจะร่วมกันอภิปรายและช่วยกันหาคำตอบ โดยครูจะเป็นผู้ช่วยเหลือให้คำ
แนะนำเพื่อให้ให้นักเรียนได้ข้อสรุปที่ถูกต้อง ครูจะได้พบเสมอว่านักเรียนจะไม่พยายามใช้ความคิด
และไม่สามารถคิดอะไรได้ ถ้าครูไม่เปิดโอกาสหรือไม่จัดกิจกรรมให้นักเรียนคิด การอภิปราย
นี่เองที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน ซึ่งนักเรียน
จะต้องใช้ความคิดใช้ภาษาและใช้ทักษะทั้ง 4 มาประกอบ การเรียนด้วยวิธีนี้ อัลเลน แอล
เวอร์มอน (Allen L. Vermon 1976 : 371) เห็นว่าเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กถ่ายทอด
ความรู้ให้แก่กัน ก่อให้เกิดความเข้าใจได้ดี เพราะเป็นการพูดคุยกับเพื่อนฝูงในวัยเดียวกัน ทำให้
ให้การสื่อความหมายมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

การสอนโดยการอภิปรายนี้ ผจญ ชันธชวนะ (2522 : เอกสารหมายเลข 004)
ได้อ้างถึง การเรียนรู้ตามทฤษฎีการเรียนรู้ของ เบนจามิน บลูม (Benjamin Bloom)
ว่าการสอนที่ทำให้ผู้เรียนมีความเจริญงอกงามทางสติปัญญา จะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนรู้จักการ
วิเคราะห์และนำไปใช้ ทั้งสองสิ่งนี้ไม่อาจเกิดขึ้นได้ด้วยการสอนแบบบรรยาย ซึ่งบทบาทของ
ผู้เรียน เป็นเพียงผู้รับฟัง ไม่เป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ในเชิงสร้างสรรค์ และ
วิเคราะห์ได้ ดังนั้น เพื่อให้การสอนบรรลุตามจุดมุ่งหมายดังกล่าว จึงเป็นการสมควรอย่าง
ยิ่งที่จะจัดให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกการแสดงออก ซึ่งความคิดเห็นของตนเองและการยอมรับฟังความ
คิดเห็นของผู้อื่นด้วย ดังนั้นการอภิปรายจึงเป็นวิธีที่จะช่วยให้ผู้เรียนรู้จักวิเคราะห์ วิพากษ์
วิจารณ์ ประยุกต์ และผสมผสานความรู้หรือประสบการณ์จากการเรียนรู้ทั้งหลายเข้าด้วยกัน แล้ว
นำมาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน

สมถวิล วิเศษสมบัติ (2525 : 66) ได้ชี้ให้เห็นประโยชน์ของการนำการสอน
แบบอภิปรายมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาไทยว่า เป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เรียนรู้สิ่ง
ต่าง ๆ ดังนี้

1. นักเรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น
2. นักเรียนได้ฝึกทักษะทั้ง 4 อันได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และ
การเขียน
3. นักเรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ซึ่งกันและกัน
4. นักเรียนรู้จักการทำงานเป็นหมู่คณะ ได้รับความรู้กว้างขวาง

จากที่กล่าวมานี้ จะเห็นได้ชัดว่าการสอนแบบอภิปรายนี้ เป็นวิธีที่จะทำให้นักเรียนได้ศึกษา ค้นคว้า ทาคำตอบ ในเรื่องต่าง ๆ ด้วยตนเอง ถือว่าเป็นการฝึกให้เด็ก รู้จักใช้ทักษะทั้ง 4 ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในการวิพากษ์วิจารณ์ วิเคราะห์สิ่งต่าง ๆ ไปในทางสร้างสรรค์ ทั้งยังเป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักแสดงความคิดเห็นของตนเอง ขณะเดียวกันก็รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น การสอนแบบอภิปรายจึงเป็นการสอนที่ช่วยให้ผู้เรียนมีความเจริญงอกงามทางสติปัญญา อารมณ์ สังคม เป็นการสอนที่ทำให้ผู้เรียนสนุกสนานกับบทเรียน เพราะการอภิปรายนั้นผู้เรียนมีส่วนร่วมอยู่ด้วยมาก

จากเหตุผลต่าง ๆ ดังกล่าวมานี้ จะเห็นได้ว่าการสอนภาษาไทยให้ประสบความสำเร็จ และบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร จำเป็นจะต้องอาศัยวิธีสอนที่มีความแปลกใหม่ ทำทหาย และเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอนด้วย การสอนภาษาไทยโดยใช้การแสดงละครและการอภิปรายน่าจะ เป็นวิธีสอนที่ให้ ความแปลกใหม่และทำทหายให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ และเข้าใจบทเรียนได้เร็วขึ้น อันจะมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนด้วย ประกอบกับการสอนภาษาไทยโดยใช้การแสดงละครกับการอภิปรายนั้น เท่าที่ปรากฏยังไม่มีผู้ใดทำการวิจัยไว้ ผู้วิจัยจึงได้ทำการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการเรียนภาษาไทยเรื่อง ราชาราช (ตอนหลายประกายมาศ) และบทร้อยกรองเรื่อง วัฒนธรรม ทะเลน้ำ ดอกจำปาตาพลอย โดยใช้การแสดงละครกับการสอนแบบอภิปราย ซึ่งผลของการทดลองคาดว่าจะ เป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาไทยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยใช้การแสดงละครและสอนโดยการอภิปราย

สมมติฐานของการวิจัย

เนื่องจากยังไม่มีผู้ใดทำวิจัยเกี่ยวกับการ เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การ เรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยใช้การแสดงละครและสอนโดยการอภิปรายมาก่อน งานวิจัย ที่ใกล้เคียง ได้แก่ผลงานของ อมรา ปริญญาญูปุณ (2522 : 145-147) ซึ่งได้วิจัยเรื่อง "การใช้สื่อการสอนแบบละครในโรงเรียนมัธยมใน เขตกรุงเทพมหานคร" ผลการวิจัยพบว่าสื่อ การสอนแบบละครนั้นมีคุณค่าในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่ตรงและใกล้เคียงความจริงมากที่สุด ทั้งยัง เปิดโอกาสให้ผู้เรียน เป็นทั้งผู้มีส่วนลงมือปฏิบัติ (ผู้แสดง) และผู้สังเกตการณ์ (ผู้ชม) ผู้สอนมีความ เห็นว่าสื่อการสอนแบบละครมีประโยชน์ค่อนข้างมากทีเดียว เพราะช่วยให้ผู้เรียนกล้า แสดงออกและมีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น ซึ่งทำให้ประสิทธิภาพการเรียนการสอนดีขึ้นด้วย นอกจากนี้งานวิจัยของ นิตยา ประพฤติกิจ (2527 : 103-104) เรื่อง "การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผล ทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาครูวิชา เอกภาษาอังกฤษที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการละคร กับการฝึกรูปประโยค" พบว่าสัมฤทธิ์ผลทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่ เรียนโดยใช้กิจกรรม การละครสูงกว่านักศึกษาที่เรียนโดยใช้การฝึกรูปประโยคอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และจากรายงานการวิจัยของ หม่อมหลวงพิณทอง ทองแดง (2529 : 60-70) เรื่อง "การเปรียบเทียบ ผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนวรรณคดีมรดก เรื่องพระอภัยมณีของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้ หุ่นกระบอกกับการสอนแบบอภิปราย" พบว่าผลสัมฤทธิ์ในการ เรียนวิชาวรรณคดีมรดก เรื่องพระอภัยมณี ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มที่สอนโดยใช้หุ่นกระบอกให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า กลุ่มที่สอนแบบอภิปราย

ดังนั้นผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยครั้งนี้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่สอนโดยใช้การแสดงละครกับการสอนโดยการอภิปรายแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. เนื้อหาบทเรียนที่นำมาทำแผนการสอนสำหรับกลุ่มทดลอง ซึ่งสอนโดยใช้การแสดง ละครกับกลุ่มควบคุม ซึ่งสอนแบบอภิปราย ได้แก่ เรื่องราชาธิราช ตอนหลายประกายมาศ ของ เจ้าพระยาพระคลัง (หน) และบทร้อยกรองเรื่อง วัฒนธรรม ของ หม่อมหลวงปิ่น มาลากุล เรื่อง ทะเลบัว และ เรื่องดอกจำปาตาพลอย ของ นายเจือ สตะเวทิน ในหนังสือเรียนทักษะสัมพันธ์ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เล่ม 2 ของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2521 ซึ่งใช้ระยะเวลาในการทดลองสอนกลุ่มละ 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมกลุ่มละ 16 คาบ
2. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนโรงเรียนปากเกร็ด อำเภopakเกร็ด จังหวัดนนทบุรี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ห้องละ 40 คน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทย หมายถึง คะแนนรวมจากคะแนนทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนภาษาไทย เรื่องราชาธิราช และบทร้อยกรอง เรื่องวัฒนธรรม ทะเลบัวดอกจำปาตาพลอย ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อทดสอบนักเรียนหลังจากเรียนแต่ละเรื่องจบแล้ว
2. การสอนโดยใช้การแสดงละคร หมายถึง การจัดการเรียนการสอนโดยให้นักเรียนแสดงเหตุการณ์เรื่องราวตามบท ซึ่งบทละครที่ผู้วิจัยได้เขียนขึ้นครอบคลุมเนื้อหาที่ปรากฏอยู่ในเรื่องราชาธิราช ตอนหลายประกายมาศ และบทร้อยกรองเรื่องวัฒนธรรม ทะเลบัว ดอกจำปาตาพลอย
3. การสอนโดยการอภิปราย หมายถึง การสอนที่ครูมุ่งให้นักเรียนค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง โดยใช้การตั้งคำถาม การตอบคำถาม และการมอบหมายให้นักเรียนอภิปรายเนื้อหาของบทเรียนระหว่างนักเรียนด้วยกันเอง การอภิปรายใช้วิธีจัดเป็นกลุ่ม ครูมีหน้าที่คอยควบคุมให้การอภิปรายตรงประเด็น
4. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนปากเกร็ด ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2529

ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

1. ผู้เรียนได้รับประสบการณ์การเรียนรู้อาษาภาษาไทยเรื่องราชาธิราช (ตอนหลายประกายมาศ) และบทร้อยกรอง 3 เรื่อง ได้แก่ เรื่องวัฒนธรรม ทะเลบัว ดอกจำปาตาพลอย โดยอาศัยการแสดงละครและการวิเคราะห์ วิจัยอย่างเหมาะสม ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย
2. ครูภาษาไทยได้รับประโยชน์ในการนำแผนการสอนที่สร้างขึ้นไปใช้ในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย เรื่อง ราชาธิราช (ตอนหลายประกายมาศ) และบทร้อยกรอง 3 เรื่อง ได้แก่ เรื่องวัฒนธรรม ทะเลบัว ดอกจำปาตาพลอย ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2
3. ครูภาษาไทยได้แนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยวิธีการแสดงละคร และการสอนแบบอภิปราย ในการสอนเรื่องอื่น ๆ ในระดับชั้นต่าง ๆ ต่อไป

4. เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยต่อไป
5. เพื่อเป็นแนวทางให้เกิดการเปรียบเทียบการเรียนการสอนด้วยวิธีอื่น ๆ เนื้อหา
อื่น ๆ ต่อไป
6. เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยต่อไป